

volia casar. H

El príncep que buscava promesa
conté per a la joventut

Era un Rei que tenia tres fills els quals
eren estimats pel seu pare amb un interès i
una amor ben iguals.

El seu fill major va dir-li un dia:
— Estimat pare: me he fet ^{d'una} ~~de tal~~ ^{tal} edat que ja
^{em} ~~sempre~~ convindria buscar promesa. Si uos em dona-
ren permís eixiria per cercar-la.

— I el Rei li va contestar:

— Fill del meu cor: és cosa de ^{pensar} ~~que~~ ^{sempre} pensar
en tals coses. La meua vida no és eterna i tu,
per ser el meu fill major, hauràs d'heretar
la corona i el govern d'este Reialme que ja
van governar el meu pare, el meu avi i el
meu besavi, que en glòria siguen. Has de
casar-te i tindre successió, si Déu ho permet.
Casi't en bonhora. Solsment t'acounselle que la
jove que elegixca el teu cor siga, com la teua ma-
re, exemple de mares i de reines.

El príncep en oir tals paraules mandà bro-

dar a l'esclavina de la seua capa una estrella d'argent.

S'acomiadà amb una llarga i forta abraçada del Rei i dels dos germanets; i una matíada, a cavall d'correr alat i ~~bria~~ ^{un} ~~pati~~ del rabent, ixqué palau.

Passava viles i viles, ciutats i més ciutats i ninquina donzella ^{no} era tan bonica com la que duia al seu magí. Passaren dies, i setmanes, i mesos, i el Príncep no retornava al Reialme ni casat ni per casar. Ell mateix sentia recança per recordar món sense veure la jove del seu gust. Ja tenia esmerçada la mitat de la fortuna que el Rei li tenia entregada i el Príncep sense saber on seria la donzella més bonica de la Terra.

Però una ^{vesprada,} tarda al mig d'un bosc d'alsines trobà un llenyeter que li digué:

— On va el Príncep de l'estrella d'argent ~~per~~ per estos caminets dressersers que van i vénen de la muntanya al bosc i del bosc a la muntanya?

— Vaig pel món — declarà el jove — en busca de la més formosa jove ^{meta} per casar-me.

— I tant com la trobaràs — feu el llenyeter dei-

xant caure l'astral sobre la xusca. — Mo molt
 lluny d'ací hi ha una joia de tanta bellesa
 que tots la nomenen ~~Albina~~ Albina. Si'm
 dones paraula, oh Príncep sortís, d'anar a cer-
 car. La veí mateix jo ^{et} diré on està la més be-
 lla dona del món.

En dir semblants paraules tot joïós va dir
 el nostre Príncep aventurer:

— Jo ^{et} joia anar desseguida allà on siga la da-
 ma dels meus somnis. Dis-ho, que ja tinc un
 gran voler per conèixer la meua amor.

— Pux bé, — explicà el lleuyeter, — tot seguint aquei-
 xe camí de l'esquerra trobaràs una cova pre-
 gona, pregoníssima. Si eres animós allà din-
 tre, al més fons, encontraràs la teua promesa
 radiant de formosor.

— Gràcies, nobilíssim lleuyeter!

Digué i esperonà el cavall; i entregant-li
 en agraiment una bossa d'or s'afirà rabeut.

Mentres, el vell de l'astral exclamava ria-
 ller:

— Ja entinc un dels tres germans!

I com era el Diablen Major s'obrí la terra i ~~entà~~
 baixà

de l'Infern. ~~per a queixar camí tot i devallant.~~

Però el nostre Príncep de l'estrella d'argent ~~seu~~ aplegà a la cova a boca de nit i s'endinsà sense encomanar-se a Déu ni a la Verge pensant només en haure la bella dama dels seus somnis.

La cova sí que era profunda però ell cada punt es ficava més ^{en} dins. A la fi trobà una gran sala al mig de la qual lluita les flames una enorme foguera. ^{En} un racó hi havia una pila de cendra i ósos, ~~lunars~~ que esgarrifava. El jove, pres d'un sobresalt humà, vengué a eixir del cau però no trobà ni porta ni passadís i cobrint-se li el cor de tanta por com parava caigué a terra sense sentit, ple de basques.

Quan els habitants de la cova ^{hi} tornaren per descansar ~~de~~ de les maleses que feien a diari pels pobles i camins de la contrada - peix ^{que} feren els lladres més ferotxes que mai no s'hau vist - trobaren el Príncep mort de terrores i robant-li la quantitat d'or que portava. llançaren el seu cos a la falla la qual,

en rebre ^{el cos de} l'afortunat jove, elevà ~~l'alt~~ les flames fins la volta ennegrida pel fum.

- o -

Com el fill major del Rei no tornava al palau reial es cregué en la seva mort; pare i germans i el Reialme tot feren manifestacions de doloria.

I passaren mesos i passaren anys.

I quan el fill mitjà de Rei va creure convenient el pendre dona digué al seu pare d'aquesta manera:

- Pare, jo vull casar-me. Deixen-me anar pel món a buscar promesa.

I el pare que tant l'estimava li feu:

- Ja ho tens ben pensat? - El teu germà que anà pel món a cercar dona no ha fet son retorn. No iques, fill meu, del Reialme car en ell trobaràs la dama dels teus somnis. Indica-la i concertarem les noces.

Peró aquest Príncep que volia la jove més rica de la Terra per aportar al Reialme terres i més terres, riqueses i més riqueses, joies i més joies va desatendre el consell paternal

i fent-se brodar dues estrelles d'argent ~~al~~ a l'esclavina de la seua capa surti del palau una matinada quan la llum del sol apuntava per l'Orient.

El fill seyon del Rei passava viles i més viles, ciutats i més ciutats, reialmes i més reialmes i ^{no} encontrava la joveccla riquíssima que somniava. Un dia, però, tingué notícia d'un rei, les possessions del qual eren immenses, que volia casar la seua filla única amb l'home que poguera ofrenar-li com a regal de promés les seqüents coses que tenia pregonades a toc de clarí:

«La Sereneta de la mar que crida els navegants amb paraules amorosides per ofegar-los.»

«La Gallina que per compte d'ous no pon sinó dobles, i la vida de la qual es perllonga per una eternitat.»

«I la Vareta de la Virtut que en demanar-li aixó que vols, aixó es presenta ràpidament al davant.»

Nostre Príncep es dedicà amb gran celer a cercar ~~l'encant~~ aquestes tres maravelles les quals

- pensava augmentarien més i més les riqueses de la filla del rei més ric de la Terra.

Creuant ~~camins~~^{muntes} i valls i preguntant a tothom on era el ~~que~~^{qui} ell buscava se li esmerçava la mitat de la fortuna que el seu pare li va donar. Mes una tarda trobà un pelegrí que li digué:

- On aneu, oh jove de fella faç per aquestes dresseres tan solitàries i tan ricament habi-llat?

- Vaig en busca de la Sereneta de la mar, de la Gallina que no por sinó monedes d'or i de la Varita de la Virtut, - va respondre el Príncep.

I ~~feix~~ el pelegrí parlà de semblant manera:

- Per més camins aneu, oh tendre donzell. Si valen ~~alcantar~~^{haver} ço que diuen jo ~~us~~^{us} portaré.

El Príncep anava a ~~contestar~~^{respondre} afirmativament i ~~separ~~^{contornà} l'home desconegut:

- Per dir us heu d'esser quiet sobre les meues espalles.

Descavalgà el jove i fent un salt per pujar a l'esquena s'agafà al coll del pelegrí; i allavors anaren els dos afuats per l'aire com

la mala ventura.

El pelegrí li feia:

- Al bell mig de la mar hi ha una illa misteriosa que guarda ço que demanes.

- Pux ~~des me.~~ porta'm a l'illa misteriosa.

I travessaven nivels i eren tan alts que la Terra ~~se~~^{es} veia com una nou de petita.

I el pelegrí li feia:

- Abans de dir-te a l'illa m'has de jurar que en casar-te mataràs el teu germanet.

¶ I el cobdiciós Príncep responia:

- ~~Pux des me~~^{Porta'm a l'illa} i jo t' prometo tot quan demanes.

El pelegrí li feia:

- No m'és prou la promesa. Ho has de jurar.

I el Príncep, delerant ésser ric, més ric que ningú de la Terra, va dir:

- Si em dones les tres cures que tant ~~esse~~^{era} convenen ~~et.~~^{et.} jo juraré que mataré el meu germanet.

Aleshores pensà el pelegrí:

- Ja tinc el segon dels tres germans!

I de sobte ^{transformant-se} en breneta deixà en l'aire al nostre Príncep ^{el} qual no tenint on sostindre's començà a devallar, ~~assut~~^{esglaiat} de morir. Com li mancava

la respiració de tan apresa com caia es va des-
 vanèixer i no tingué temps ni de repenedir-se
 del jurament ni dels altres pecats que li embor-
 taven l'ànima. I així es reventà contra una
 roca, i s'obrí el cap, i els ossos ^{se} li feren en
 mil trossets i totes les entranyes foren al sol,
 bintes de sang. No tardaren les ~~afegues~~ ^{àguiles} a ven-
 re la carnassa i acudint goludes al Príncep
 es ~~se~~ ~~varen~~ ~~menejar~~ ~~les~~ ~~despullles~~ ~~del~~
~~feren un apert del cos~~ ~~del~~ ~~desventurat~~ ~~jovent~~

- o -

Com passava temps i temps i el fill regar del
 Rei no tomava al palau ni casat ⁿⁱ per casar, la
 cort vestí de dol i feren per tot el Reialme ma-
 nifestacions de doloria.

I quan el fill tercer cregué ser l'hora de
 concertar noces digué semblants paraules al
 Rei.

- Pare, ja és hora que m' busqueu promesa. Jo res-
 taria gustós que vós m' indicàren la jove que
 més pugua convindre al ^{vostre} Reialme i al nostre fill.

I el pare que tant l'estimava li respon:

- Molt de seny ^{em} ~~me~~ demostres en aqueixes paraules
 Mes no seré jo sinó tu el que elegirás esposa. Res-

te'n amb la meua benedicció! Solsment ~~te~~ ^{et} pre-
que que no ixques del meu Reialme puix ^{que} en
ell pots trobar la dama dels teus somnis.

I Jofré - que aquest era el nom del Príncep -
escoltant ~~el~~ ^{el} consell del seu pare va dir:

- Es farà la nostra voluntat.

I encomanant ~~el~~ brodaren tres estrelles d'ar-
gent a l'esclavina de la seua capa féu els pre-
paratius del viatge. I surtí del palau besant
el front del seu pare i Rei.

I passaren dies i setmanes voltant i tombant
viles i ciutats i no trobava la jove virtuosa que
havia somniat car la gent era rebordonida.

Al capvespre, malhumorat per no haure la
donzella amurada de virtuts, baixà del cavall
per descansar en una cabana de pastors que
al peu d'un bosc d'alzines ~~el~~ havia.

En ser de nit fosc vulgué llegir per om-
plir més i més el seu cor de bondats. I per llum
prenqué les tres estrelles de l'esclavina que,
retillentes, li feien una claror de llum ~~pòetica~~ a
més no dir.

El Príncep no s'era adonat que allí prop

havia una uila el campanar de la qual s'alcava per ataiïllar els voltants com un guarda gegantí que cura pel veïnat. Així doncs, no li fou possible advertir com la campana més menuda de les quatre del campanar, abandonant misteriosament el seu ordinari posat per la claror de les tres estrelles que lluien al camp, feia observar a les seues germanes ço que a l'entrada del ^{trobant} ~~bosc~~ ^{nou} ~~soia de novell~~. I les quatre germanes començaren, ^{nudament,} a ~~movellar~~ ^{se} i després, a saltar ~~///~~ els braços, oberts, de les parets. I prengueren figura de dona amb les faldilles estovades talz com si fossen quatre nines de colossals dimensions. Joies per l'animació digueren les quatre germanes:

- Aquixa claror deu ser d'ànima en pena.
- O un bocí de llum que s'ha despenjat del cel.
- Millor diriem si diguerem que és el bon Jesús que s'atauça al poble.
- Res no fora millor que anar les quatre a observar ho de prop.

Així ho acordaren. I baixant per l'escala de

coragol del campanar foren desseguida als carrers de la vila on la pau, la quietud i el silenci dominaven per tot.

I una darrera ^{del} altra caminaren fins la ^{il·luminada} barraca de pastor. ~~[il·luminada]~~

- ¿Tú fei aquí, oh jove de fac, bondadosa, i qui sou i qui llegis? - ~~els~~ interrogaren.

- Jo sóc Jofé, fill del Rei d'aquest Reialme, que causat d'anar cercant una jove de virtuosa vida ^{que'm} ~~me~~ vulga per espós penso passar aquí la nit llegint la Vita Christi que composá sor Isabel de Villena. Demà al dematí he de seguir ^{en la més dolça llengua de} ~~el~~ meu camí.

- Benaventurat llegidor de la més benaventurada escriptora de la pàtria, ens hauen mostrat vostre seny. Si cerques dama virtuosa per casar-te nosaltres ^{te} indicarem amb qui seràs feliç.

- Cosa ^é ^{molt} que ^{te} ^{estime} força! I si nosaltres me ho dieu jo prepararé a Déu i a la Verge perquè us done salut i la Glòria. Mes digan ^{me} qui sou, per pregar al cel a totes hores del dia regraciant el nostre consell.

- Jo sóc Din-qui-lin-ding - diqué la campana ~~me~~.

petita.

- Jo sóc Dan-ga-lan-dang - feu de resposta la campana graneta.

- Jo sóc Don-go-lou-doug - va dir la campana grossa.

- Jo sóc Din-qui-lin-ding - contestà la campana més groixuda de totes.

- Que us burleu de mi? exclamà el Príncep, meravellat de tals paraules.

- No; no fem burla. Som les quatre germanes que vivem al ^{del} campanar i que ^{ens} havem atancat per veure de prop la claror que hi ha aquí. I ara ens reparem de vos, Príncep de cor nobil·líssim i dilecte que ja l'abba apunta per l'Orient. D'aquí a poc i en veir les nostres veus metàl·liques vine a l'església del poblat i aquella jove que veuràs agenollada i devota vint el sacrifici de la missa, aquella és la més virtuosa del Reialme i de la Terra.

Digueren, i van desaparèixer per encant.

El Príncep no pogué continuar ^{deber} del seu ^{deber} i tot ^{tot després} ~~seguí~~ marxà cap a la vila.

Din-qui-lin-ding sorollà el batall per la missa

primera. Unes dones envellides i endolades es dirigien a l'esglesiola. I una jove tota beatitud, rosari en mà, va veure com travessava els carrers de la vila un Príncep cavaller que duia brodades a l'esclavina tres estrelles d'argent.

La missa començà. El vicari oficiava a l'altar major, de talla barroca. Les roses dels finestrals s'animmaven al bes tebi i bla de la llum matineca.

Quan terminà la missa ^{la} ~~va~~ jove anant tot seguit a la seva casa. El Príncep anà seguint-la. La casa on vivia la jove cristiana era pobre i neta. I allí sabí que la dama més virtuosa de la Terra s'anomenava Caritat i que era la més fermosa del món per quant tenia la cara dels àngels; i que era aiximateix la més rica per quant no res li feia goig sinó era el precís per a la seva sustentació i habillament.

El Príncep foí demanà per esposa Caritat, casta i humil.

I es concertaren les noces al palau del Rei i amb la benedicció i la joia de tot el Reialme.